

el 3 de vuit

EDITA
Publicacions Penedès, SA
Papiol, 1 - 08720
Vilafranca del Penedès
redaccio@el3devuit.cat
maquetacio@el3devuit.cat
administracio@el3devuit.cat

Es escrits que publiquem a les planes d'opinió, així com qualsevol altre article signat, no són forçosament compartits pel setmanari i només reflecteixen el parer de qui els signa.

PRESIDENT
Pere Montserrat i Ferrer

CONSELLER DELEGAT
Xavier Freixedas i Domènech

DIRECTOR
Ricard Rafecas i Ruiz

REDACCIÓ:
Joan Raventós (Cap de redacció)
Judith Benages i Xavi González (Redacció Vilafranca)
Eva López (Redacció Sant Sadurní)
Ricard Vinyals (Redacció El Vendrell)
Eloi Miralles, Biel Senabre i Jordi Mir (Castells)
Tito Boada (Esports)
Fèlix Miró (Fotografia)
Àngels Ventura i Nati Ceballos (Maquetació)
Roser Figueras (Correcció)

OPINIÓ

Una vuelta por el mercado

Acudo -desde hace un tiempo- cada sábado, entre indefectible y curioso, a mi cita con el mercado de Vilafranca. Supongo que tan tardía vocación se ampara en mi larga -aunque ya marchita- trayectoria de hombre vinculado al comercio. Sépase, por otra parte, que en mi atento deambular entre puestos y tenderetes procuro empaparme de todo lo que de buen ver y mejor comer transita por el -inunca mejor dicho!- zoco vilafranquí.

Comienzo mi sabatino periplo por un vericuetto de puestos repletos de cecinas y quesos, chorizos, pernils, morcones, pancetas y los salchichones... junto a otros de arenques y congrios, o de bacalao con sus salazones; entre piletas de aliño de las aceitunas y los encurtidos con sus vinagrillos, amén del surtido aparente de los coloniales que en hechuras dispares medran, al socaire de los arcos, en la plazuela de Sant Joan.

Resulta de nutricia y obligada visita la lucense Casa Díaz, bizarro bastión del michelin y la lorza, y del colesterol cumplida almena; así como ambulante alacena de toda suerte de nobles chacinas e ilustres pitanzas; herederas rancias de celtibera estofa: botillos y androllas, grasos "ceboleiros"; ahumadas morcillas, chorizos del Bierzo, junto a larderas chacinas de Osona y Guijuelo; así como grelos con unto, y lacones gallegos; y las sobrasadas, y zurrapas en sebo; y entre las caretas o las paletillas, orejas y rabos... ibrazuelos, costillas! Cobijada por el quicio del "Coro", la aliñada "Sonrisa de la aceituna" exhala su aliento de ayuno y salmuera a los bacalao; y el aderezado resuello a olivas de Caspe, gordal y arbequina... picual y verde aloreña; junto a la extremeña y ocal, berenjenas mojies, y las manzanillas... y el picoso encurtido de anchoas con chile -y pepino- de las banderillas! Invade la plaza un gentío -en maraña- "remenant calçots", judías, patatas y canastos con frutas, y con calabazas. Plátanos, membrillos, naranjas, pomelos y caquis... melones y prunas... manzanas negretas y granadas brunas; limones, pimientos, tomates ¡Verdura! repollos y coles, acelgas, lechugas... romanas; con las espinacas, apios, tirabeques y las chirivías. Tras los tenderetes, payesas de "mena" despachan ajenas a la algarabía cardos y guisantes, escarolas "toscas" y remolachas rudas; y junto a los raigones de las zanahorias, puerros y brotones, borrajas pinchudas, berenjenas canas y haces de ajos verdes entre cebollas grana. Y en la alameda placeta del "Blat", entre soportales, los de la orgánica siembra venden y trajinan... cosechas nutridas en párvulos huertos que no contaminan. Y fruta apilada... y almendras, con nueces y las avellanas; panales y mieles verduras y habas... huevos, confituras y las imermeladas! Manojos de hinojos, de salvia y trigueros; matas de tomillo, ramitas de albahaca, perejil en cestillos y arisco romero. En fin, todo eso y además, otras tantas cosas buenas que "itambé val la pena mercadejar a Vilafranca!"

De vinos y gastronomía

Jesús Velacoracho
Vilafranca

També val la pena mercadejar a Vilafranca!

Són cars els medicaments?

El consens social estableix que el sistema sanitari ha de controlar els seus costos per poder garantir la seva sostenibilitat. La indústria biofarmacèutica -com a part del sistema- ha de contribuir també a aquest control. Però sembla que aquesta sigui la primera i única opció dels legisladors en el control de la despesa sanitària.

Fins i tot la reacció popular és mesquina amb els medicaments. Paguem tres euros per una capsula de xiclets o unes lllaminadures però els 1 o 2 euros que costen alguns genèrics produeixen males cares i queixes dels usuaris.

La bona ciència és costosa i un treball d'equip. Va de la translació de resultats acadèmics a la feina de petites empreses, i d'aquestes a altres amb més capacitat productiva i de distribució. I totes formen part del sistema d'innovació que possibilita que un nou medicament arribi al pacient.

El sector biofarmacèutic suporta una taxa de fracàs superior al 90%: només 1 de cada 10.000 molècules estudiades arriba a convertir-se en un fàrmac que -amb la seva comercialització- ha de cobrir tots els costos dels riscos i recerques anteriors i garantir les inversions futures.

I tot això en un sector amb uns forts nivells de control i regulació, on cal compatibilitzar el risc inherent a l'activitat amb les dificultats d'accés al mercat. Amb l'excusa de la crisi econòmica, en els darrers cinc anys s'han realitzat sis modificacions de Reals Decret que regulaven aspectes dels preus de medicaments, una circumstància que ha alentit el flux de la innovació entre els dos extrems -acadèmic i industrial- del sistema.

Em pregunto si algun partit polític es prendrà seriosament la inversió en ciència i la creació d'un marc legislatiu estable que permeti treballar a llarg termini en aquest sistema d'innovació que, no ho oblidem, crea riquesa per al conjunt de la societat. Com a ciutadans responsables hauríem d'exigir que aquests temes constin en les agendes polítiques, sense banalitzar amb demagògia els esforços realitzats per aquest potent sector industrial del nostre país.

Potser en el passat el sector biofarmacèutic no ha sabut explicar a la societat quins han estat els seus reptes i assoliments. Però això està canviant i, segons les darreres enquestes, les professions científiques es troben ara entre les més valorades per la societat. Sens dubte, es tracta d'un petit pas per valorar el nostre treball i el seu cost.

Ho recordava l'empresari Víctor Grífols: "una caixa d'antibiòtics costa menys que un cubalibre. I amb els antibiòtics se salven vides".

Penso que...

Marta Príncipe
Directora del Departament Tecnològic de BELLAVISTA Advocats i Economistes

Les professions científiques es troben ara entre les més valorades per la societat

El Penedès, la vuitena vegueria

El mes de gener es va constituir el govern de la Generalitat que, donant compliment a la voluntat popular expressada el 20 de setembre, farà el camí cap a la independència del nostre país.

Des d'ERC estem convençuts que una de les eines principals d'equilibri i prosperitat d'un país i la seva gent és una organització territorial eficient, eficaç i clara, que garanteixi la prestació de serveis públics propers i de qualitat, que incentivin per proximitat la participació ciutadana en la presa de decisions, i el desenvolupament econòmic i social de tots els territoris.

L'actual organització territorial de Catalunya és un garbuix de superposicions d'estructures polítiques i administratives que comporten la confusió de competències entre les diferents institucions i, sovint, la provisionalitat d'àmbits competencials entre les diferents administracions, fruit de la imposició d'una estructura territorial que no ens és pròpia. La construcció del nou país ha de venir acompanyada del desplaçament de l'organització territorial pròpia del país,

basada en els municipis i les vegueries, superant la divisió provincial de Catalunya.

Sense cap mena de dubte, el Penedès mereix per història, reconeixement polític, institucional i a la seva personalitat esdevenir la vuitena vegueria. Però, sobretot, s'ho mereix i és necessari pel seu futur.

Ens calen les eines de la vegueria perquè la nostra veu s'escolti. El territori és coneixedor de les seves necessitats i requisits pel seu desenvolupament econòmic, i aquests s'han de veure reflectits en el Pla Territorial Parcial que s'està treballant. Però és imprescindible que perquè aquest es desenvolupi, tinguem les institucions pròpies que no deixin el Penedès com un territori sense personalitat reconeguda, enmig de les dues grans àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona.

És imprescindible que aquest mandat iniciat el gener d'enguany porti el reconeixement de la vegueria del Penedès, perquè la nova república catalana neixi amb l'equilibri territorial que requereix.

Penso que...

Lluïsa Llop
Presidenta ERC-Penedès

Ens calen les eines de la vegueria perquè la nostra veu s'escolti